

ВИСЛАВА ШИМБОРСКА

Вислава Шимборска — поетеса и преводачка, е родена в Бнин, близо до Познан. От 1931 г. живее в Краков. През годините 1945—1948 следва полска филология и социология в Ягелонския университет. Дебютира със стихотворението „Търся думата“, публикувано в притурка към „Дженник полски“.

Първата ѝ стихосбирка „Затова живеем“ излиза през 1952 г. От 1953 г. работи в седмичника „Жиче литератке“ като завеждащ отдел „Поезия“. Там започват да излизат от 1968 г. фейлетоните ѝ в рубриката „Незадължителна литература“. Авторка е на стихосбирките „Въпросите, които си задавам“ (1954), „Към Йети“ (1957), „Сол“ (1962), „Всеки случай“ (1972), „Големият брой“ (1976), „Хора на моста“ (1986), „Начало и край“ (1993).

Стиховете ѝ са преведени на 36 езика, в това число и на български. През 1989 г. излезе стихосбирката на В. Шимборска в превод на Блага Димитрова „Обмислям света“.

Мира Костова

НОВИЯТ НОСИТЕЛ НА НОБЕЛОВА НАГРАДА ЗА ЛИТЕРАТУРА ЗА 1996 ГОДИНА

Преди две години, когато трябваше да представя Вислава Шимборска по повод присъждането на званието „доктор хонорис кауза“ на Познанския университет, започнах словото си с констатацията, че тя е велик поет. И сега ще повтора граматичната форма, която използвах тогава. Творчеството на Вислава Шимборска не може да се възприема само като постижение на поетеса сред полските поетеси Уршула Кожол, Юлия Хартивиг, Ева Липска, Адриана Шиманска. Нейната поезия има универсално измерение и не бива да я отнасяме към една определена категория.

Как тогава да определим нейната лирика, като продължител на какви традиции? Дълги години критиците писаха за класицизма в съвременната полска поезия. Името на Вислава Шимборска не се споменава в техните научни разработки може би защото не е произнасяла патетични слова за средиземноморския мит, може би поради това че не са ѝ присъщи бароковите особености. Тя следва традициите на Кохановски и Мицкевич, създавайки понятна и стройна поезия, в известен смисъл светла дори